

Danielin kirja – numero neljä

Luotilanka

Jeff Pippenger

2023-11-27

Käsitlemme 3. Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennen kuudennen luvun ”seitsemää aikaa” sellaisena kuin se esitetään Danielin kirjassa. Teemme niin, koska yksi ”seitsemän ajan” profeetallisista ominaispiirteistä on se, että se edustaa sitä ”kompastuskiveä”, jonka rakentajat hylkäsivät. Määrittelen Raamatussa esitetyn kompastuskiven totuudeksi, joka voidaan nähdä, mutta jota ei nähdä. Niille, jotka sen näkevät, se on kallis, mutta niille, jotka eivät sitä näe, se ei ole ainoastaan se, mihin he kompastuvat, vaan se on myös se kivi, joka murskaa heidät tomuksi.

Kun Kristus esitti sen kiven, jonka rakentajat hylkäsivät, Hän osoitti, että kulmakivestä tulisi kulman ”pää”. Hylättyä kiveä koskeva sanoma Raamatussa liittyy aina siihen, että Jumala sivuuttaa entisen liittokansan ja samalla tekee liiton kansan kanssa, joka ei aiemmin ollut ollut Jumalan kansa.

Jeesus sanoi heille: Ettekö ole koskaan lukeneet kirjoituksista: Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi; Herralta tämä on tapahtunut, ja se on ihmeellistä meidän silmissämme? Sentähden minä sanon teille: Jumalan valtakunta otetaan teiltä pois ja annetaan kansalle, joka tuottaa sen hedelmät. Ja joka kaatuu tähän kiveen, se murskautuu; mutta jonka päälle se kaatuu, sen se musertaa tomuksi. Matteus 21:42–44.

Ensimmäinen ”aikaprofetia”, johon pyhät enkelit johtivat William Millerin, oli 3. Mooseksen kirjan kahdeskymmenennen kuudennen luvun ”seitsemän aikaa”. Laodikealainen adventismi aloitti niiden perustavanlaatuisten totuuksien hajottamisprosessin, jotka Herra kokosi Millerin palvelutyön kautta, hylkäämällä aivan ensimmäisen Millerin löydöistä. Tietenkin mikä tahansa pyhästä perustuksesta annettu profeetallinen vertauskuva on vertauskuva Kristuksesta, joka on ”Kivi”, joten ”seitsemän ajan” hylkääminen vuonna 1863 ei ainoastaan osoita perustavanlaatuisten totuuksien hylkäämisprosessin alkua, vaan se merkitsee Kristuksen hylkäämistä. Samoin kuin Kristuksen todistuksessa hylätystä kivistä, myös Pietari osoittaa, että yksi perustuskiveen liittyvistä profetioista on se, että siitä tulisi lopulta ”kulman pää”.

Sentähden myös Raamatussa sanotaan: Katso, minä panen Siioniin kulmakiven, valitun, kalliin; eikä se, joka häneen uskoo, joudu häpeään. Teille siis, jotka uskotte, hän on kallis; mutta tottelemattomille se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulman pääksi, ja kompastuskiveksi ja pahennuksen kallioksi niille, jotka kompastuvat sanaan, ollen tottelemattomia; siihen heidät myös oli pantu. Mutta te olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä kansa, omaisuuskansa, julistaaksenne hänen jaloja tekojaan, joka on kutsunut teidät pimeydestä ihmeelliseen valkeuteensa; te, jotka ennen ette olleet kansa, mutta nyt olette Jumalan kansa, jotka ette olleet saaneet laupeutta, mutta nyt olette laupeuden saaneet. 1 Piet. 2:6–8.

Adventismin alussa oleva perustuskivi tulee kulmakiven pääksi. Jesaja on yhtä mieltä Kristuksen ja Pietarin kanssa, ja Jesaja käyttää perustuskiveä kuvaamaan liittokansaa, joka sivuutetaan uuden liittokansan tieltä. Todistuksessaan hän kuvaa luokkaa, joka on tehnyt liiton kuoleman kanssa ja ottanut vastaan valheen. Valhe, jonka he ottavat vastaan, on se valhe, jonka Paavali osoittaa tuovan voimallisen eksytyksen niiden ylle, jotka tekevät liiton kuoleman kanssa, koska he eivät ottaneet vastaan rakkaudesta totuuteen.

Sentähden kuulkaa Herran sana, te pilkkaajat, jotka hallitsette tätä kansaa Jerusalemissa. Koska te sanotte: Me olemme tehneet liiton kuoleman kanssa, ja tuonelan kanssa meillä on sopimus; kun tulviva vitsaus kulkee lävitse, ei se meihin ulotu, sillä me olemme tehneet valheesta turvamme ja kätkeytyneet petokseen. Sen tähden näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä lasken Siioniin perustukseksi kiven, koetellun kiven, kalliin kulmakiven, lujan perustuksen; joka uskoo, ei joudu pakokauhun valtaan. Ja minä panen oikeuden mittanuoraksi ja vanhurskauden luotilangaksi; ja rakeet pyyhkäisevät pois valheen turvapaikan, ja vedet tulvivat yli piilopaikan. Ja teidän liittonne kuoleman kanssa mitätöidään, eikä sopimuksenne tuonelan kanssa pysy; kun tulviva vitsaus kulkee lävitse, silloin se polkee teidät maahan. Jesaja 28:14–18.

”Seitsemän aikaa” on kätkeyty valheiden alle, ja kun Jumala kulkee entisen liittokansansa ohi ja tekee liiton sadan neljäkymmenenneljän tuhannen kanssa, kivi, joka ennen oli hylätty kulmakivi, kohooa kulman ”pääksi”. Niille, jotka ymmärtävät tämän totuuden, se on kallis, mutta niille, jotka eivät ymmärrä, kivi, josta tulee kulman pää, ei ainoastaan murskaa heitä, vaan siitä tulee vertauskuvallisesti myös heidän hautakivensä.

Danielin kirjassa, luvussa kahdeksan ja jakeessa yhdeksäntoista, löydämme närkästyksen ”viimeisen lopun”, mikä osoittaa, että närkästyksellä täytyy olla myös ”ensimmäinen loppu”. Ajanjakso vuodesta 677 eKr. lokakuun 22. päivään 1844 edustaa sitä ajanjaksoa, jonka ajan pyhäkköä (ja sotajoukkoa) tallattiin jalkoihin. Mutta paavikunnan tuli menestyä siihen asti, että närkästys oli tullut päätökseensä, Danielin kirjan luvun yksitoista jakeen kolmekymmentäkuusi mukaan. Jos kahdeksannen luvun närkästyksen loppu merkitsee ajanjakson päättymistä, silloin myös yhdennentoista luvun närkästyksen loppu merkitsee ajanjakson päättymistä. Tätä Raamattu opettaa selvästi, vaikka ne, jotka ovat tehneet liiton kuoleman kanssa, ovat valheilla peittäneet tämän totuuden.

Molempien suuttumusten loppu edustaa saman ajanjakson loppua, sillä kumpikin oli saman kaksituhatta viisisataa kaksikymmentä vuotta kestäneen kirouksen täyttymys: hajotuksen, vankeuden ja orjuuden. Pohjoinen valtakunta kärsi ensimmäisenä ”seitsemän ajan” hajotuksen, vankeuden ja orjuuden, kun Assyrian kuningas vuonna 723 eKr. vei heidät vankeuteen. Eteläinen valtakunta joutui samaan kohtaloon vuonna 677 eKr. Jeremia vahvistaa tämän tosiasian.

Israel on hajalle ajettu lammas; leijonat ovat karkoittaneet hänet pois: ensin Assyrian kuningas on niellyt hänet; ja viimeksi tämä Babylonin kuningas Nebukadnessar on murskannut hänen luunsa. Jeremia 50:17.

Jeremia osoittaa etenevän tuomion. Assyrialaiset vievät pois pohjoisen valtakunnan vuonna 723 eKr., sitten he vievät Manassen Babyioniin, pääkaupunkiinsa, vuonna 677 eKr. Sitten

Nebukadnessar vie Jojakimin, ja näin alkaa seitsemänkymmenen vuoden pakkosiirtolaisuus vuonna 606 eKr. Sitten Nebukadnessar vie Sidkian ja hävittää Jerusalemin vuonna 586 eKr.

Eteläistä valtakuntaa oli varoitettu, että sitä kohtaisi sama kohtalo kuin pohjoista valtakuntaa, jos se jatkuisi kapinassaan. Pohjoisen valtakunnan tuomio pantaisiin täytäntöön eteläisen valtakunnan ylitse, ja tuon tuomion vertauskuvana oli mittanuora, joka oli vedettävä Juudan ylle. Jesajan todistuksessa se oli yksinkertaisesti ”mittanuora”, mutta seuraavassa kohdassa ”mittanuora” on ”Samarian mittanuora”.

Sentähden näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Katso, minä tuotan Jerusalemin ja Juudan päälle sellaisen onnettomuuden, että jokaisen, joka siitä kuulee, molemmat korvat soivat. Ja minä ojennan Jerusalemin yli Samarian mittanuoran ja Ahabin huoneen luotilangan; ja minä pyyhin Jerusalemin niin kuin mies pyyhkii vadin, pyyhkien sen ja kääntäen sen ylösalaisin. Ja minä hylkään perintöosani jäännöksen ja annan heidät heidän vihollistensa käsiin; ja heistä tulee saalis ja ryöstö kaikille heidän vihollisilleen; koska he ovat tehneet sitä, mikä on pahaa minun silmissäni, ja ovat vihoittaneet minut siitä päivästä asti, jona heidän isänsä lähtivät Egyptistä, aina tähän päivään saakka. 2. Kun. 21:12–15.

Juuri lainatuissa jakeissa on kaksi profeetallista ilmausta, joita on tarkasteltava. Ensimmäinen on korvien soiminen, ja toinen on luotilanka. Näissä jakeissa Samarian mittanuora samaistetaan myös Ahabin suvun luotilankaan. Mittanuora ja luotilanka ovat tuomion välineitä, joita käytetään rakennustyössä. Jakeissa osoitetaan, että sama tuomio, joka pantiin täytäntöön pohjoista valtakuntaa vastaan, Samarian ja Ahabin suvun edustamana, oli tuleva myös Juudan ja Jerusalemin päälle. Kun varoitus esitettiin, Israelin pohjoinen valtakunta oli jo joutunut hyökkäyksen kohteeksi, valloitettu, hävitetty ja viety orjuuteen. Jumalan tuomion sanoma saa varoituksen kuulevien korvat soimaan. Sekä luotilanka että korvien soiminen esiintyvät kumpikin kolmesti Raamatussa. Kussakin tapauksessa ne edustavat Jumalan kiivastusta omaa kansaansa vastaan.

Ja Herra tuli, seisoi ja huusi niin kuin muillakin kerroilla: ”Samuel, Samuel!” Silloin Samuel vastasi: ”Puhu, sillä palvelijasi kuulee.” Ja Herra sanoi Samuelille: ”Katso, minä teen Israelissa sellaisen teon, että jokaisen sen kuulijan molemmat korvat soivat. Sinä päivänä minä toteutan Eeliä vastaan kaiken, mitä olen puhunut hänen huoneestaan; minkä aloitan, sen myös päätän.” 1. Samuelin kirja 3:10–12.

Eelin huoneen kukistuminen on se profetia, joka saisi molemmat korvat soimaan jokaisessa, joka sen kuulisi. Korvien soiminen Samuelin aikana symboloi Eelin huoneen väistymistä. Samuelille annetun ennustuksen täyttymys oli Eelin huoneen kukistuminen ja Samuelin asettaminen profeetaksi. Samuel edustaa kansaa, joka, kuten Pietari sanoo, ei ennen ollut Jumalan kansa, mutta nyt on, sillä silloin kun Samuel asetettiin profeetaksi, Eelin huone tuhottiin. Myös Jeremia julistaa tuomion Jerusalemin johtoa vastaan, joka saa korvat soimaan.

Ja sano: Kuulkaa Herran sana, te Juudan kuninkaat ja Jerusalemin asukkaat. Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Katso, minä tuon onnettomuuden tämän paikan päälle, niin että jokaisen, joka sen kuulee, korvat soivat. Jeremia 19:3.

Kaikki kolme viittausta korvien tinnittämiseen liittyvät liittokansaan, joka on tehnyt liiton kuoleman kanssa ja joka sen jälkeen joutuu maahanhyökkäyksen kohteeksi, valloitetaan, hävitetään, hajotetaan ja viedään orjuuteen. Tinnittävät korvat ovat Jumalan vihastuksen tuomion vertauskuva, ja tämän tuomion vertauskuva esitetään myös kolmesti Kirjoituksissa sanalla ”luotilanka”. Olemme jo lukeneet sen Toisessa Kuninkaiden kirjassa ja Jesajan kirjassa, mutta Kirjoituksissa on vielä yksi muu viittaus ”luotilankaan”, ja siinä viittauksessa sana luotilanka on käännetty eri heprealaisesta sanasta kuin kahdessa edellisessä viittauksessa.

Ja enkeli, joka puhui minun kanssani, tuli jälleen ja herätti minut, niin kuin herätetään mies unestaan. Ja hän sanoi minulle: Mitä sinä näet? Ja minä sanoin: Minä katsoin, ja katso, lampunjalka, kokonaan kultaa, ja sen päällä öljysäiliö, ja siinä seitsemän lamppua sekä seitsemän putkea niille seitsemälle lampulle, jotka ovat sen päällä. Ja sen vieressä kaksi öljypuuta, toinen öljysäiliön oikealla puolella ja toinen sen vasemmalla puolella. Niin minä vastasin ja sanoin enkelille, joka puhui minun kanssani: Mitä nämä ovat, herrani? Silloin enkeli, joka puhui minun kanssani, vastasi ja sanoi minulle: Etkö tiedä, mitä nämä ovat? Ja minä sanoin: En, herrani. Silloin hän vastasi ja sanoi minulle näin: Tämä on Herran sana Serubbaabelille; se kuuluu näin: Ei väellä eikä voimalla, vaan minun Hengelläni, sanoo Herra Sebaot. Kuka sinä olet, oi suuri vuori? Serubbaabelin edessä sinä olet tuleva tasangoksi; ja hän tuo esiin huippukiven huutaen: Armo, armo sille! Ja minulle tuli tämä Herran sana: Serubbaabelin kädet ovat laskeneet tämän temppelin perustuksen, ja hänen kätensä saattavat sen myös valmiiksi; ja sinä olet tuleva tuntemaan, että Herra Sebaot on lähettänyt minut teidän tykönnne. Sillä kuka on halveksinut pienten alkujen päivää? He saavat iloita nähdessään luotilangan Serubbaabelin kädessä, nuo seitsemän; ne ovat Herran silmät, jotka tarkkaavat koko maata. Sitten minä vastasin ja sanoin hänelle: Mitkä ovat nämä kaksi öljypuuta lampunjalan oikealla ja vasemmalla puolella? Ja minä vastasin vielä toistamiseen ja sanoin hänelle: Mitkä ovat nämä kaksi öljypuun oksaa, jotka kahden kultaisen putken kautta laskevat itsestään kultaista öljyä? Ja hän vastasi minulle ja sanoi: Etkö tiedä, mitä nämä ovat? Ja minä sanoin: En, herrani. Silloin hän sanoi: Nämä ovat ne kaksi voideltua, jotka seisovat kaiken maan Herran edessä. Sakarja 4:1–14.

Sana, joka on käännetty ”luotilangaksi” Toisessa kuninkaiden kirjassa ja Jesajan kirjan luvussa kaksikymmentäkahdeksan, on ”mishqâl”, ja se merkitsee painoa. Molemmissa kohdissa paino (luotilanka) oli määrä lisätä mittanuoraan. Paino on se, jota käytetään vaa’assa, ja se edustaa tuomiota. Nuora, jossa on paino, on tuomion nuora. Samarian nuora oli ”seitsemän ajan” jakso eli kaksituhatta viisisataa kaksikymmentä vuotta. Sama ajanjakso oli määrä asettaa eteläisen valtakunnan päälle, kuten se oli tullut pohjoisen valtakunnan päälle. Kummankin nuoran päätepiste yksilöidään Danielin kirjassa joko viimeisen vihastuksen päättymiseksi tai ensimmäisen vihastuksen päättymiseksi. Danielissa tämä ajanjakso esitetään aikana, jolloin Jerusalemiä ja joukkoa oli määrä polkea kahden autioittavan vallan, pakanuuden ja paaviuden, alla. Molemmat ajanjaksot alkaisivat, kun niiden pääkaupunkeihin hyökättäisiin, ne vallattaisiin, hävitettäisiin ja niiden asukkaat vietäisiin orjuuteen.

Mutta Sakarjan kirjassa sana ”luotilanka” muodostuu kahden heprealaisen sanan yhdistelmästä. Ensimmäinen sana on ”’eben”, ja se merkitsee ”rakentaa”, ja se merkitsee myös ”kiveä”. Se

tarkoittaa ”rakennuskiveä”. Tähän sanaan yhdistyy sitten heprealainen sana ”bedîyl”, joka merkitsee ”jakaa” tai ”erottaa”. Sakarjan kirjassa ”luotilanka” on se kivi, jonka päälle rakennetaan ja joka synnyttää erottamisen ja jakamisen. Jako on kahden palvojaluokan välillä: toinen luokka iloitsee nähdessään kiven, tekee siitä kulmansa pään ja rakentaa sen päälle, ja toinen ei näe sitä, hylkää sen, kompastuu siihen ja lopulta murskautuu siihen, josta silloin tulee heidän päällyskivensä tai hautakivensä. Toinen luokka tekee liiton elämän kanssa, toinen kuoleman liiton.

Sakarjan historiassa muinainen Israel oli juuri tullut ulos Babylonista jälleenrakentaakseen ja ennallistaakseen Jerusalemin. Serubbabel asetettiin käskynhaltijaksi, ja hänen tuli valvoa työtä. Hän laski peruskiven työn alussa ja asetti päätöskiven eli kulmakiven työn lopussa. Serubbabel merkitsee ”Babylonin jälkeläistä”. Kaikki profetiat osoittavat viimeisiin päiviin, ja Serubbabelin nimi on sen historian vertauskuva, joka liittyy ensimmäisen enkelin sanomaan, jolloin peruskivi laskettiin; ja hänen nimensä on myös kolmannen enkelin sanoman vertauskuva, jolloin päätöskivi eli kulmakivi asetetaan. Pyhän Hengen vuodatuksen ilmeneminen joko ensimmäisessä liikkeessä tai toisessa liikkeessä esitetään Serubbabelin nimessä (Babylonin jälkeläinen), sillä se edustaa sanomaa, joka kutsuu ”Babylonin jälkeläisten” viimeistä sukupolvea tulemaan ulos. Se edustaa Keskiyön huudon sanomaa, joka tapahtui ensimmäisessä liikkeessä ja joka on tapahtumaisillaan viimeisessä Kovaäänisen huudon liikkeessä.

Kaksi öljypuuta, kaksi öljypuun oksaa ja ne kaksi voideltua, jotka edustavat niitä astioita, joihin ne kaksi kultaista putkea laskevat öljyn:

”Voidellut, jotka seisovat kaiken maan Herran luona, ovat siinä asemassa, joka kerran annettiin Saatanalle suojaavana kerubina. Hänen valtaistuintaan ympäröivien pyhien olentojen kautta Herra ylläpitää jatkuvaa yhteyttä maan asukkaisiin. Kultainen öljy kuvaa sitä armoa, jolla Jumala pitää uskovien lamput varustettuina, ettei niiden liekki lepata ja sammuisi. Ellei tätä pyhää öljyä vuodatettaisi taivaasta Jumalan Hengen sanomissa, pahan voimat hallitsisivat ihmisiä kokonaan.

”Jumalaa häväistään, kun emme ota vastaan niitä sanomia, jotka hän meille lähettää. Siten torjumme sen kultaisen öljyn, jonka hän tahtoisi vuodattaa sieluihimme välitettäväksi niille, jotka ovat pimeydessä. Kun kuuluu kutsu: ’Katso, ylkä tulee; menkää häntä vastaan,’ ne, jotka eivät ole vastaanottaneet pyhää öljyä, jotka eivät ole vaalineet Kristuksen armoa sydämessään, havaitsevat tyhmien neitsyiden tavoin, etteivät he ole valmiit kohtaamaan Herraansa. Heillä ei ole itsessään voimaa hankkia öljyä, ja heidän elämänsä joutuu haaksirikkoon. Mutta jos pyydämme Jumalan Pyhää Henkeä, jos rukoilemme Mooseksen tavoin: ’Anna minun nähdä kirkkautesi,’ Jumalan rakkaus vuodatetaan sydämiimme. Kultaisia putkia pitkin kultainen öljy välitetään meille. ’Ei väellä eikä voimalla, vaan minun Hengelläni, sanoo Herra Sebaot.’ Vastaanottaessaan Vanhurskauden Auringon kirkkaat säteet Jumalan lapset loistavat valkeuksina maailmassa.” Review and Herald, July 20, 1897.

Sakarja oli toistuvasti kysynyt, keitä ne kaksi öljypuuta olivat, kiinnittäen siten huomion kahden todistajan erilaisiin symboleihin. Sister White samastaa nuo kaksi öljypuuta Ilmestyskirjan yhdentoista luvun kahteen todistajaan.

”Koskien kahta todistajaa profeetta julistaa edelleen: ’Nämä ovat ne kaksi öljypuuta ja ne kaksi lampunjalkaa, jotka seisovat maan Jumalan edessä.’ ’Sinun sanasi’, sanoi psalmista, ’on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun tielläni.’ Ilmestys 11:4; Psalmi 119:105. Nämä kaksi todistajaa edustavat Vanhan ja Uuden testamentin Kirjoituksia.” Suuri taistelu, 267.

Sakarja oli halunnut ymmärtää, keitä nämä kaksi todistajaa olivat. Ranskan vallankumouksessa ne olivat Vanha ja Uusi testamentti. Ne kuvattiin Moosekseksi ja Elijaksi, jotka syvyyden kuilusta nouseva peto surmasi kadulla. Ne edustavat Future for America -järjestön palvelutyötä, joka surmattiin 18. heinäkuuta 2020.

Luvun alussa, sen jälkeen kun Sakarja on herätetty ja kun kuivat kuolleet luut on koottu yhteen, mutta ne eivät vielä ole elossa, Gabriel kysyy: ”Mitä näet?” Sakarja kuvailee, mitä hän on nähnyt, ja kysyy sitten: ”Mitä nämä ovat, herrani?” Gabriel korostaa kysymyksen aihetta vastaamalla Sakarian kysymykseen kysymyksellä. Hän kysyy Sakarialta: ”Etkö tiedä, mitä nämä ovat?” Gabriel vastaa sitten: ”Tämä on Herran sana Serubbabelille, joka kuuluu: Ei väellä eikä voimalla, vaan minun Hengelläni, sanoo Herra Sebaot.”

Herran sana, joka tuli Serubbaabelille, kuului: ”Ei väellä eikä voimalla, vaan minun Hengelläni. Kuka olet sinä, oi suuri vuori? Serubbaabelin edessä sinä muutut tasangoksi; ja hän on tuova esiin sen huippukiven huudoin, huutaen: Armo, armo sille.”

Maaherra Serubbaabel edustaa sanansaattajaa, joka valmistaa tien historian alussa ja lopussa ja jonka edessä vuori muuttuu tasangoksi. Jesaja yksilöi saman sanansaattajan työn ja sanoo, että hän on ”tekevä arolle valtamaantien meidän Jumalallemme” ja että hän saattaa ”jokaisen laakson” ”korotetuksi”. Hän saattaa myös ”jokaisen vuoren ja kukkulan” ”alennetuksi”, sillä ”suuri vuori” maaherra Serubbaabelin edessä ”on tuleva tasangoksi”.

William Millerin sanoma ”seitsemästä ajasta” annettiin hänelle Jumalalta. Serubbabel edustaa William Milleriä, joka laski ”seitsemän ajan” peruskiven, ja hän edustaa myös niitä käsiä, jotka ”tuovat esiin päätöskiven” ”huudoin, huutaen: Armo, armo sille”. Sanan ”armo” kaksinkertaistuminen edustaa keskiyön huudon sanomaa. ”Huudot” edustavat samaa sanomaa, jota kolmannen enkelin kova huuto edustaa, ja ”huutaen” edustaa keskiyön huutoa. Koko katkelma koskee keskiyön huudon sanomaa. Se koskee neitsyitä, jotka nukkuivat kuoleman unta Ilmestyskirjan yhdennessätoista luvussa olevilla kaduilla, joka kulkee kuolleitten kuivien luiden laakson halki. Se koskee kuivien luiden ylösnousemusta, ja se koskee myös ”luotilangan” profeetallista roolia, jonka viisaat neitsyet näkevät ja joka saa heidät iloitsemaan.

Sitten Sakarja sanoo: ”vielä.” Vielä merkitsee seuraavan katkelman asettamista edellisen katkelman päälle. Se viittaa profeetalliseen periaatteeseen: rivi rivin päälle. Edellinen vuoropuhelu osoitti Jumalan kansan, Sakarjan edustamana, puoliyöllisen heräämisen. Edellinen vuoropuhelu korosti toistuvasti Jumalan kansan halua viimeisinä päivinä ymmärtää, keitä Ilmestyskirjan yhdentoista luvun kaksi todistajaa ovat. Edellinen vuoropuhelu osoitti, että Serubbaabel edustaa työtä ensimmäisessä liikkeessä ja myös työtä viimeisessä liikkeessä. Se osoitti, että Serubbaabelin ”kädet” (jotka edustavat inhimillistä voimaa) panivat peruskiven ja pääkiven, mutta hänen kätensä työ toteutui ja toteutuu ainoastaan Lohduttajan jumalallisen voiman kautta.

Seuraava vuoropuhelu, joka on asetettava edellisen vuoropuhelun ylle, osoittaa, että silloin kun ”Serubbaabelin kädet” saattavat työn päätökseen, Jumalan kansa viimeisinä päivinä ”tulee tietämään, että Herra” ”lähetti” Gabrielin, valonkantajan, ”Jumalan kansan tykö”. He tulevat tunnistamaan taivaallisen viestinnän järjestyksen, joka on ensimmäinen totuus, joka esitetään Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen yhteydessä. Kieltäytyä Serubbaabelin sanomasta ja työstä merkitsee kieltäytyä siitä sanomasta, joka tulee Gabrielilta, jonka hän sai Kristukselta, joka puolestaan sai sen Isältä.

Sitten nämä kaksi palvojien ryhmää määritellään. Toinen ryhmä on ”halveksinut vähäisten alkujen päivän?” Toinen ryhmä ”iloitsee”, kun he ”näkevät luotinuoran Serubbaabelin kädessä niiden seitsemän kanssa”, jotka ”ovat Herran silmät, jotka tarkkaavat kaikkea maata.” Ne, jotka halveksivat vähäisten alkujen päivää, halveksivat William Millerin historiallista työtä, jota ”luotinuora” edustaa. Heidät asetetaan vastakohtaksi niille, jotka iloitsivat nähdessään ”luotinuoran” Serubbaabelin käsissä. Sakarjan ”luotinuora” on rakennuskivi, joka aiheuttaa jakautumisen. Toinen ryhmä halveksii ”luotinuoraa”, sillä he kieltäytyvät näkemästä, että Serubbaabelin kädessä oleva ”luotinuora” on ”niiden seitsemän” kanssa. Sana ”seitsemän”, joka on ”luotinuoran” yhteydessä, on sama heprealainen sana, joka on käännetty ”seitsemän kertaa” 3. Mooseksen kirjan luvussa kaksikymmentäkuusi.

Sitten Sakarja toistaa sen seikan, että herättyään hän ei tiedä, keitä nuo kaksi todistajaa ovat. Sen vuoksi hän kysyy toistamiseen: ”Mitä ovat nämä kaksi öljypuuta?” Hän toistaa sen jälleen ja kysyy: ”Mitkä ovat nämä kaksi oliivipuun oksaa, jotka kahden kultaisen putken kautta juoksuttavat kultaisen öljyn itsestään?” Ja Gabriel painottaa kysymystä vastaamalla jälleen Sakarjan kysymykseen kysymyksellä: ”Etkö tiedä, mitä nämä ovat?”, johon Sakarja vastaa: ”En.” Gabriel sanoo sitten: ”Nämä ovat ne kaksi voideltua, jotka seisovat kaiken maan Herran edessä.”

Luku alkaa sillä, että Gabriel herättää Sakarjan unestaan. Sakarja edustaa siis niitä neitsyitä, jotka herätetään keskiyöllä, ja kun nämä neitsyet herätetään, heidän kuvataan kantavan valtavaa taakkaa ymmärtääkseen, mitä Ilmestyskirjan yhdennentoista luvun kaksi todistajaa edustavat. Kaikki Raamatun kirjat kohtaavat toisensa ja päättyvät Ilmestyskirjassa. Kaikki profeetat ovat keskenään yhtä mieltä, sillä Jumala ei ole epäjärjestyksen aiheuttaja. Kaikki profeetat puhuvat enemmän viimeisistä päivistä kuin niistä päivistä, joissa he elivät.

Gabriel käyttää Alfa ja Omega -periaatetta osoittamalla, että Serubbaabel aloittaa ja saattaa päätökseen temppelin rakennustyön. Hänen työnsä kuvataan perustuskiven laskemisena alussa ja kulmakiven asettamisena lopussa. Serubbaabel edustaa milleriittien liikettä ja Future for America -liikettä.

Se, mitä Gabriel esittää Sakarjalle, on se, että keskiyön huudon työ, olipa se ensimmäisen enkelin liikkeessä tai kolmannen enkelin liikkeessä, toteutetaan Pyhän Hengen voimalla.

Kun he makasivat kuolleina kadulla, maailma riemuitsi heidän kuolleista ruumiistaan, mutta kun he nousivat, maailma pelkäsi, ja he riemuitsivat. He riemuitsevat, koska he näkevät noiden ”seitsemän kertaa” luotinuoran Serubbabelin kädessä. Luotinuora on se kivi, jonka päälle rakennetaan ja joka erottaa viisaat tyhmistä.

Sakarja ei sano: ”ne seitsemän”, vaan hän sanoo: ”nuo seitsemän”. Ne näkevät sekä kaksituhatta viisisataa kaksikymmentä vuotta hajaannusta. Sana, joka on käännetty ”seitsemäksi”, on sama sana, joka on käännetty ”seitsemän kertaa” 3. Mooseksen kirjan 26. luvussa, ja se edustaa orjuuden ”kirousta”, joka saatettiin sekä Israelin pohjoisen että eteläisen valtakunnan päälle. Danielin kirja yksilöi ”nuo seitsemän” ensimmäiseksi ja viimeiseksi vihastukseksi.

William Millerin laskema perustuskivi oli ”seitsemän aikaa”, ja kolmannen enkelin liikkeen laskema huippukivi on ”seitsemän aikaa”. Ne, jotka iloitsevat nähdessään ”nuo seitsemän” viimeisten päivien Keskiyön huudon herätyksessä, tulevat todistamaan kalliin ja halvan jakautumisen ja erottamisen. Kallisarvoiset iloitsevat tullessaan täydelliseen ykseyteen, ja halvat havaitsevat liian myöhään, ettei heillä ole sitä öljyä, joka on virrannut alas kahden kultaisen putken kautta. Totuus, joka saa aikaan ilon toisessa ryhmässä, on kompastuskivi toiselle ryhmälle, vaikka se oli nähtävissä kaikille, jotka olivat halukkaita näkemään.

Aivan kuten ”seitsemän aikaa” muodostui koetukseksi alussa vuonna 1856, jolloin filadelfialainen adventismi siirtyi laodikealaiseen adventismiin, samoin ”seitsemän aikaa” on jälleen koetus lopussa, juuri siinä kohdassa, missä laodikealainen adventismi siirtyy filadelfialaiseen adventismiin. Alun koetus epäonnistuttiin vuonna 1863 hylkäämällä raamatullinen oppi ”seitsemästä ajasta”. Ne, jotka epäonnistuvat lopun koetuksessa vuonna 2023, tekevät niin hylätessään sen kokemuksen, jota 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennenkuudennen luvun ”seitsemän aikaa” yksilöimä lääke vaatii.

Oli tärkeää todeta, että Danielin kirja täysin vahvistaa ”seitsemän aikaa”, ennen kuin alamme tarkastella Danielin kirjan kuuden ensimmäisen luvun profeetallista sanomaa, sillä luvut neljä ja viisi käsittelevät ”seitsemää aikaa”, ja ne osoittavat Ilmestyskirjan kolmantenatoista luvussa kuvatun maapedon kahden sarven alun ja lopun.

Aloitamme noiden kuuden ensimmäisen luvun tarkastelun seuraavassa artikkelissa.

”Valo, jonka Daniel sai Jumalalta, annettiin erityisesti näitä viimeisiä päiviä varten. Näyt, jotka hän näki Ulain ja Hiddekelin rannoilla, Sinearin suurten jokien äärellä, ovat nyt täyttymässä, ja kaikki ennustetut tapahtumat toteutuvat pian.

”Tarkastelkaa juutalaisen kansan olosuhteita silloin, kun Danielin profetiat annettiin.

”Antakaamme enemmän aikaa Raamatun tutkimiselle. Me emme ymmärrä sanaa niin kuin meidän tulisi. Ilmestyskirja alkaa kehotuksella, että meidän tulee ymmärtää sen sisältämä opetus. ’Autuas se, joka lukee, ja autuaita ne, jotka kuulevat tämän profetian sanat’, Jumala julistaa, ’ja ottavat vaarin siitä, mitä siihen on kirjoitettu, sillä aika on lähellä.’ Kun me kansana ymmärrämme, mitä tämä kirja merkitsee meille, keskuudessamme nähdään suuri herätys. Me emme täysin ymmärrä sen opettamia opetuksia, huolimatta meille annetusta kehotuksesta tutkia ja tutkia sitä.”

”Menneisyydessä opettajat ovat julistaneet Danielin kirjan ja Ilmestyskirjan suljetuiksi kirjoiksi, ja kansa on kääntynyt pois niistä. Verhon, jonka näennäinen salaperäisyys on estänyt monia kohottamasta sitä, Jumalan oma käsi on poistanut näiden Hänen sanansa osien yltä. Jo

nimi ”Ilmestys” kumoaa väitteen, että se on suljettu kirja. ”Ilmestys” merkitsee, että jotakin tärkeää paljastetaan. Tämän kirjan totuudet on osoitettu niille, jotka elävät näinä viimeisinä päivinä. Me seisomme pyhien asioiden pyhäkössä verhon ollessa poistettu. Meidän ei tule jäädä ulkopuolelle. Meidän tulee astua sisään, ei huolimattomin, epäkunnioittavin ajatuksin eikä äkkipikaisin askelin, vaan kunnioituksessa ja jumalanelossa. Lähestymme aikaa, jolloin Ilmestyskirjan profetiat ovat käyvät täyttymykseen.” Testimonies to Ministers, 113.